

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **A. F.**
zastoupeného advokátem Mgr. Jiřím Weiglem
sídlem Pražská 530/21, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 28. 3. 2023,
č. j. PPR-33718-20/ČJ-2020-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 28. 3. 2023, č. j. PPR-33718-20/ČJ-2020-990115, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Weigla, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 26. 5. 2023 domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí (sdělení) Policejního prezidia České republiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 3. 2023, č. j. PPR-33718-20/ČJ-2020-990115 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 29 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/2019 Sb.“) nevyhověl žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů z informačního systému Policie České republiky ze dne 27. 8. 2021 (dále jen „druhá žádost“).
2. Žalobce o výmaz osobních údajů žádal žalovaného podruhé, přičemž ani první žádosti ze dne 12. 10. 2020 (dále jen „první žádost“) žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2020, č. j. PPR- 33718- 1/ČJ-2020-990115 (dále jen „první rozhodnutí“) nevyhověl. Poté podal žalobce druhou žádost, které rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. PPR-33718-8/ČJ-2020-990115 (dále jen „druhé rozhodnutí“), rovněž nebylo vyhověno. Proti druhému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, na základě které bylo druhé rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 134/2021-72, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému rozhodnutí (dále jen „zrušující rozsudek“). Novým rozhodnutím žalovaného o druhé žádosti (tj. třetím rozhodnutím v pořadí) je žalobou nyní napadené rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalobce v rámci druhé žádosti o výmaz osobních údajů požadoval výmaz vzorků DNA z bukálního stěru evidovaného pod ID 16x11958 a otisku prstů zařazených na daktyloskopickou kartu ID 1111288317 (dále jen „osobní údaje“), které byly získány v rámci šetření přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že řídil dne 17. 8. 2019 v nočních hodinách osobní motorové vozidlo na pozemní komunikaci v obci pod vlivem alkoholu. V trestním řízení vedeném pod sp. zn. 2 T 95/2019 u Okresního soudu v Nymburku bylo usnesením ze dne 2. 10. 2019, č. j. 2 T 95/2019-37, rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání žalobce podle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 55/2017 Sb. (dále jen „trestní řád“). Následně bylo stejným soudem vydáno usnesení ze dne 24. 8. 2020, č. j. 2 T 95/2019-48, o tom, že se žalobce ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil podle § 308 odst. 1 a 2 trestního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že trestní řízení vedené pod sp. zn. 2 T 95/2019 bylo pravomocně skončeno, aniž byl vynesen odsuzující rozsudek a žalobce se ve stanovené zkušební době osvědčil, měl za to, že je další uchovávání jeho osobních údajů v informačním systému Policie České republiky (dále jen „Policie“) nedůvodné a nezákonné.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osobní údaje žalobce byly získány dne 20. 8. 2019 pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“) v souvislosti s podezřením ze spáchání přečinu podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Pro další uchovávání předmětných osobních údajů je podmínkou nezbytnost jejich dalšího zpracování pro účely předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti, tak jak je vyjádřeno v § 65 odst. 5 zákona o Policii. Pokud není zpracování osobních údajů pro uvedené účely nezbytné, je Policie povinna je vymazat.

5. Žalovaný dále uvedl, že podmínka nezbytnosti se posuzuje ve vztahu k plnění úkolů Policie, nikoliv ke konkrétnímu trestnímu řízení a vychází z potřeby uchovávat u vymezeného okruhu osob, u kterého je zvýšená pravděpodobnost recidivy, osobní údaje získané provedením identifikačních úkonů a být tak schopna v budoucnu na základě zajištěných stop odhalit pachatele, objasnit trestnou činnost a zajistit bezpečnost osob a majetku. I rozhodnutí ve věci, kterým je v rámci trestního řízení např. upuštěno od potrestání nebo je řízení podmíněně zastaveno, staví obviněného do pozice pachatele trestného činu. Policie nahlíží na pachatele trestného činu z pohledu kriminalistického a kriminologického, nikoliv striktně trestního.
6. Žalovaný konstatoval, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, při němž může dojít ke zmaření množství lidských životů, často trvalému poškození zdraví zúčastněných osob a rovněž ke značným škodám na majetku. Právě u tohoto druhu trestné činnosti dochází, dle žalovaného, velmi často k pokusům o nerespektování pokynu k zastavení vozidla při silničních kontrolách, újezdům před hlídkami Policie a také k častým dopravním nehodám, které jsou způsobené pod vlivem alkoholu, kdy následné porovnání biologických a daktyloskopických stop s vedenými evidencemi je pak často jedinou možností, jak pachatele odhalit. Při úvahách o možném budoucím páčání další trestné činnosti žalobcem žalovaný zohlednil i spáchání přestupku v dopravě, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 15. 7. 2018 nerespektoval dopravní značení V1a (podélná čára souvislá), což dle žalovaného svědčí o potencionální tendenci žalobce k nerespektování právních norem.
7. Při posouzení nezbytnosti dalšího zpracování žalobcových osobních údajů žalovaný vycházel z kriminologických výzkumů, ze kterých vyplývá vyšší pravděpodobnost recidivního jednání u pachatelů úmyslné trestné činnosti a z vlastní kazuistiky Policie, svědčící o faktické využitelnosti získaných identifikačních údajů. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání trestného činu a při zohlednění výše uvedených faktorů, které nevylučují recidivní jednání, nelze zpracování osobních údajů žalobce považovat za nepotřebné.

III. Žaloba

8. V podané žalobě žalobce *první žalobní námitkou* namítal, že žalovaný nereflektoval právní názor soudu uvedený v odůvodnění zrušujícího rozsudku, ač jím byl ze zákona vázán. Například k uschovací době soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že žalovaný má napříště sdělit kritéria, na základě kterých je možné tuto dobu zkrátit, popřípadě jak se o zkrácení této doby může žalobce aktivně zasadit. Navzdory výše uvedenému poučení ze strany soudu se žalovaný k této problematice v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil.
9. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ponechání osobních údajů žalobce v informačních systémech Policie bylo odůvodněno toliko protiprávním jednáním žalobce, kdy jeho osobní údaje mohou být důležité pro účely další identifikace při případné recidivě. Žalobce podotkl, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí i přes závazný názor soudu ve zrušujícím rozsudku nedostatečné a obecné, což činí úvahy žalovaného nepřezkoumatelnými. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2021, č. j. 11 A 34/2021-34, dle kterého se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), proto musí dle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) obsahovat řádné odůvodnění.

10. Ve *třetí žalobní námitce* žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem neprokázal nezbytnost vedení osobních údajů žalobce v informačních systémech Policie, ani neuvedl žádný relevantní účel, pro nějž by tyto údaje byly pro činnost žalovaného nezbytné, tedy nerespektoval zásadu proporcionality. Žalobce odkázal na podmínky uvedené v § 65 odst. 1, § 79 odst. 1 a 2 zákona o Policii, dále na § 25 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. a rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33, dle kterého „[a]čkoliv byla zmíněná zákonná podmínka naplněna, je kromě toho třeba posoudit rovněž proporcionalitu potenciálního zásahu do práv stěžovatele, neboť žalovaná jako správní orgán postupující podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů ke specifickým okolnostem konkrétního případu. Nemůže k nim tedy bez dalšího přistoupit u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť nelze obecně připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování identifikačních údajů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017–93).“ Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí zabýval pouze hypotetickou možností enormních následků, které žalobce svým jednáním, jehož se dopustil dne 17. 8. 2019, mohl teoreticky spáchat, ale nespáchal.
11. *Čtvrtá žalobní námitka* se vztahovala k době uchovávání osobních údajů. Žalobci nebylo zřejmé, proč je uschovací lhůta jeho osobních údajů stanovena do 22. 5. 2069, kdy žalobce dosáhne věku 100 let, tedy zda tato doba je dána věkem a z jakého důvodu. Z napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, zda žalobce může dosáhnout zkrácení lhůty pro uchování osobních údajů a na jakém jednání žalobce je toto zkrácení případně závislé. Žalovaný nově v napadeném rozhodnutí uvedl, že k likvidaci biologických vzorků dojde ke dni 31. 3. 2025. Zástupce žalobce pro vyloučení pochybností telefonicky kontaktoval žalovaného, který mu sdělil, že v daném případě se jedná pouze o likvidaci nosičů osobních údajů (tedy např. tyčinky se buklíními stěry DNA žalobce).
12. V *páté žalobní námitce* žalobce namítal, že je trestně zachovalou osobou, kdy jeho trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, ve zkušební době se osvědčil, vede nadále spořádaný život, ve výpisu z evidence rejstříku trestů není k jeho osobě veden žádný záznam a mělo by tak na něj být nahlíženo jako na osobu netrestanou. Žalobce dále uvedl, že si není vědom žádného přestupku, kterého se měl údajně dle napadeného rozhodnutí dopustit dne 15. 7. 2018 tím, že nerespektoval dopravní značení V1a (podélná čára svislá), a nenalezl žádný záznam o tom, že by se uvedený přestupek stal.
13. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2023 k *první žalobní námitce* uvedl, že povinnost reflektovat právní názor soudu, který zazněl ve zrušujícím rozsudku, splnil. V napadeném rozhodnutí se snažil velmi podrobně a individuálně vyjádřit potřebnost dalšího zpracování osobních údajů žalobce, uvedl důvody, které jej k rozhodnutí vedly, stejně tak se vyjádřil k povaze meritorního rozhodnutí, riziku recidivy a dalším, v napadeném rozhodnutí rozvedeným skutečnostem, majícím vliv na potřebu dalšího uchování osobních údajů žalobce.
15. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný uvedl, že žalobci byly v rámci napadeného rozhodnutí podrobně a velmi konkrétně vysvětleny důvody nezbytnosti dalšího uschování jeho

osobních údajů v informačních systémech Policie. Žalovaný zdůvodňoval nezbytnost dalšího zpracování osobních údajů žalobce nejen zvýšenou mírou recidivy u pachatelů úmyslných trestných činů, ale i dalším protiprávním jednáním, kterým byl přestupek žalobce v dopravě, jenž byl vyhodnocen jako sklon žalobce k nerespektování právního řádu a spolu s dobou, která od spáchání přečinu uplynula, vedl k závěru, že u žalobce nelze vyloučit riziko spáchání dalšího trestného činu.

16. Žalovaný ke *třetí žalobní námitce* konstatoval, že plnění povinností Policie dle § 65 odst. 5 zákona o Policii, stejně jako dle § 79 odst. 1 a § 82 odst. 1 téhož zákona, má vždy vliv na případné přehodnocení potřebnosti a nezbytnosti uchovávání osobních údajů subjektů údajů a pokud Policie jakožto spravující orgán usoudí, že další zpracování osobních údajů žalobce již není nezbytné, rozhodne o jejich výmazu bez ohledu na nastavenou uschovací lhůtu. V závěru žalovaný uvedl, že opětovně posoudil potřebnost a nezbytnost uchování osobních údajů žalobce a tyto shledal nadále nezbytnými.
17. Ke *čtvrté žalobní námitce*, tj. k uschovací lhůtě osobních údajů, žalovaný uvedl, že je skutečně nastavena do roku 2069, nicméně žalobce byl v napadeném rozhodnutí informován o skutečnosti, že tato doba představuje nejzazší možný termín, kdy dojde automatizovaně k výmazu osobních údajů.
18. Žalovaný k *páté žalobní námitce* zopakoval, že Policie nahlíží na pachatele trestného činu z pohledu kriminalistického a kriminologického, nikoliv striktně trestního. Přesto, že situace, kdy trestní stíhání žalobce bylo podmíněně zastaveno a ten se ve zkušební době osvědčil, má pro pachatele řadu pozitivních právních účinků a z trestního pohledu se na něj hledí jako na netrestaného, Policie posuzuje potřebnost a nezbytnost dalšího zpracování osobních údajů z pohledu kriminalistického.
19. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Replika žalobce

20. V podání ze dne 7. 8. 2023 žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobce k *první žalobní námitce* doplnil, že napadené rozhodnutí obsahuje pouze další obecné fráze, které relevantní důvody ve vztahu ke konkrétní osobě – žalobci nepřináší. Žalobce následně dodal, že žalovaný celé řízení předkládá textově rozsáhlá rozhodnutí a vyjádření k připsům žalobce. Přes značný rozsah uvedených písemností se však žalovaný nevyjádřil k meritu věci, přestože stěžejní podmínky zákonnosti napadeného rozhodnutí byly formulovány žalobcem i soudem ve zrušujícím rozsudku.
21. Ke *druhé žalobní námitce* žalobce doplnil, že v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny dva příklady, u nichž měl být na základě shody profilů DNA získaných při vyšetřování trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky objasněn v jednom případě trestný čin krádeže a ve druhém případě trestný čin loupeže. Žalovaný však již neuvedl, v čem přesně spatřuje podobnost s projednávaným případem, ani proč právě u žalobce předpokládá zvýšené nebezpečí recidivy. Tvrzení žalovaného tak dle přesvědčení žalobce v žádném případě neodůvodňují závěr, že by se měl žalobce v budoucnu dopustit trestného činu s vyšší pravděpodobností než jakákoli jiná osoba.
22. Ke *třetí žalobní námitce* žalobce doplnil, že obecné pojmy jako například „úkoly Policie“ či „prevence trestné činnosti“ zjevně nepředstavují žádný konkrétní účel uchování osobních údajů. Uvedené pojmy jsou dle vyjádření žalobce soustavnou činností orgánů Policie, z čehož

je patrné, že tento účel nemůže pominout nikdy. Konkrétnější účel uchování žalobcových osobních údajů žalovaný nikdy neposkytl.

23. Ke *čtvrté žalobní námitce* žalobce nepochybuje o tom, že rok 2069 byl žalovaným určen naprosto arbitrárně a bez jakékoliv souvislosti se skutkem, jehož se žalobce dopustil.
24. Žalobce závěrem k *páté žalobní námitce* konstatoval, že se mu postup aplikovaný žalovaným jeví jako nedůvodný, a to zejména vzhledem k osobě žalobce, který je úředníkem ve státní službě a požívá vysokého morálního kreditu svého okolí. Již současnou evidenci svých osobních údajů, kdy nelze zcela vyloučit například jejich budoucí únik či záměnu, považuje žalobce za nedůvodný a citelný zásah do svých osobnostních práv.
25. Žalobce uzavřel, že setrvává na podané žalobě a navrhl, aby soud žalobě vyhověl.

VI. Vyjádření Úřadu pro ochranu osobních údajů

26. Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ve svém vyjádření vyžádaném soudem dle § 114a odst. 2 písm. f) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s., uvedl, že důvodem zrušení druhého rozhodnutí žalovaného byla mj. skutečnost, že Policie dávala nepřiměřenou váhu subjektivní stránce trestného činu, aniž by doložila nezbytnost uchování osobních údajů ve vztahu k okolnostem daného případu. Z tohoto hlediska lze dle Úřadu snad spatřovat jistý posun v přístupu Policie, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí již neomezuje na pouhé konstatování subjektivní stránky trestného činu, nýbrž popisuje i konkrétní okolnosti daného případu a zmiňuje např. naměřenou hladinu alkoholu v krvi i skutečnost, že žalobce se při řízení vozidla pohyboval v blízkosti hudebního festivalu, s čímž se váže i zvýšený pohyb osob v dané lokalitě. Riziko možné recidivy se žalovaný oproti druhému rozhodnutí snažil provázat se statistikou vztahující se k pachatelům skutkové podstaty předmětného trestného činu, oproti svému původnímu (zcela obecnému a ničím nedoloženému) konstatování, že u osob, které se v minulosti dopustily úmyslného trestného činu, je zvýšené riziko recidivy, nicméně nadále bez zvážení konkrétních prediktorů potenciální recidivy žalobce, včetně jejich významu v závislosti na plynutí času. Uvedené však dle Úřadu neznamená, že žalovaný posoudil přiměřenost nezbytnosti dalšího uchování osobních údajů žalobce správně, resp. dostatečně, ani nelze automaticky konstatovat, že další zpracování osobních údajů žalobce v databázích Policie je třeba považovat za přiměřené.
27. Úřad dále připomněl zásadní problém týkající se předmětných databází Policie, a to zjevný nesoulad interních předpisů Policie s ustanovením § 82 odst. 1 zákona o Policii, které stanovuje Policii povinnost nejméně jednou za 3 roky prověřit, jsou-li osobní údaje zpracovávány pro účely uvedené v § 79 odst. 1 zákona o Policii nadále potřebné pro plnění jejich úkolů v této oblasti (tato povinnost se vztahuje také na zpracování osobních údajů, které Policie získala na základě identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii). Dle interních předpisů Policie, konkrétně dle pokynu Policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních úkonech (dále jen „Pokyn“), však pro vybrané kategorie subjektů údajů dochází od určitého okamžiku k nastavení maximální uschovací doby do 100 let věku osoby a zároveň k pravidelnému přezkumu nezbytnosti dalšího zpracování těchto osobních údajů již nedochází, případně k němu dochází při naplnění podmínek plně nerespektujících zákonem předepsanou tříletou lhůtu. Tato skutečnost má zásadní význam i ve vztahu k posuzovanému případu, neboť čl. 75 a 79 Pokynu ve spojení s bodem 59 přílohy č. 7 Pokynu stanovují, že usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání je důvodem pro další

ponechání záznamu v příslušné databázi a nastavení maximální uschovací doby do 100 let věku, a to i tehdy, pokud se dotčená osoba osvědčí.

28. Závěrem Úřad upozornil, že problematika legality zpracování osobních údajů Policií v předmětných databázích je nyní předmětem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem EU pod sp. zn. C-57/23, kdy řízení inicioval Nejvyšší správní soud. Dne 27. 2. 2025 vydal generální advokát v uvedené věci stanovisko, v jehož bodech 70. a 71. se mj. uvádí, že *„Posouzení doby uchovávání takových údajů by mělo zohlednit různá kritéria, jako je povaha a závažnost zjištěných skutků, doba, která uplynula od jejich spáchání, zbývající zákonná doba uchovávání a míra rizika, že subjekt údajů bude zapojen do jiných trestných činů, nebo jiné okolnosti, jako je konkrétní kontext, v němž byl tento trestný čin spáchán, jeho případná souvislost s jinými probíhajícími řízeními nebo také trestní minulost či profil této osoby.“*

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
30. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
31. Z obsahu spisového materiálu, předloženého žalovaným správním orgánem, soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
32. Dle úředního záznamu č. j. KRPS-226911-1/TČ-2019-010806-STA bylo hlídkou Policie dne 17. 8. 2019 v 00:12 hodin zastaveno vozidlo řízené žalobcem. Žalobce se podrobil měření na přítomnost alkoholu v dechu v 00:13:28 hodin s výsledkem 1,49 promile alkoholu v krvi a při opakovaném druhém měření v 00:19:44 hodin s výsledkem 1,43 promile alkoholu v krvi. Dále je v uvedeném úředním záznamu konstatováno, že *„[b]ěhem jednání byl z dechu řidiče cítit alkohol, v řeči zadrhával, chování měl zdvořilé“*. Dle úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy, č. j. KRPS-226911-24/TČ-2019-010806-LEB, bylo jeho chování nervózní, unavené, zpomalené a nálada depresivní. Orientace normální, pohyb nekoordinovaný, postoj a chůze nejistá.
33. Dne 20. 8. 2019 se žalobce dostavil k výsledku, o kterém byl vyhotoven protokol č. j. KRPS-226911-17/TČ-2019-010806-LEB. Žalobce v průběhu výsledku uvedl, že dne 16. 8. 2019 kolem 15:30 hodin přijel do obce S. zúčastnit se festivalu. Za odpoledne, večer a noc vypil asi 7-8 půllitrových desetistupňových piv a s požíváním alkoholických nápojů přestal po 23. hodině. Následně odešel z areálu festivalu na parkoviště ke svému vozidlu, ve kterém zamýšlel přespat. Vzhledem k hluku v okolí jeho automobilu se vydal hledat jiné vhodné parkovací místo, za tímto účelem vjel na hlavní komunikaci, kde jej stavěla hlídka Policie. Žalobce dále uvedl, že s hlídkou Policie plně spolupracoval, požívání alkoholických nápojů před jízdou přiznal, účinky alkoholu na sobě nepocitoval a jel velmi pomalu a opatrně.

Závěrem výsledku žalobce vyjádřil lítost nad jednáním, které bylo způsobeno momentálním stavem, kdy se chtěl uložit ke spánku, byl unavený a byla mu zima. Dále uvedl, že je bezúhonný občan, který vede řádný život a nikdy se podobného jednání nedopustil. Závěrem žalobce slíbil, že se do konce svého života tohoto jednání již nedopustí a že je z této zkušenosti řádně poučen.

34. Na základě identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii získala Policie osobní údaje žalobce.
35. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. V trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Nymburku bylo poté usnesením ze dne 2. 10. 2019, č. j. 2 T 95/2019-37, rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání žalobce a následně bylo stejným soudem usnesením ze dne 24. 8. 2020, č. j. 2 T 95/2019-48, rozhodnuto o tom, že se žalobce ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil.
36. Dne 12. 10. 2020 podal žalobce první žádost o výmaz osobních údajů, které žalovaný prvním rozhodnutím nevyhověl. Následovalo podání druhé žádosti, které druhým rozhodnutím žalovaný taktéž nevyhověl. Druhé rozhodnutí žalovaného bylo zrušujícím rozsudkem zrušeno a o druhé žádosti vydal žalovaný nyní přezkoumávané napadené rozhodnutí, jak je již uvedeno shora.
37. Povahou rozhodnutí vydaného podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 Azs 475/2019-82, a v rozsudku ze dne 30. 3. 2020, č. j. 7 Azs 391/2019-43, v nichž judikoval, že rozhodnutí vydané k žádosti o provedení výmazu osobních údajů vztahujících se k subjektu údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., je rozhodnutím o právech a povinnostech osoby žadatele. Byť Nejvyšší správní soud toto vyslovil ke zpracování osobních údajů pro jiné účely, nic to nemění na povaze řízení a rozhodnutí, které je rozhodnutím o právech a povinnostech ve smyslu § 65 s. ř. s. S účinností od 24. 4. 2019 je tento postup obecně pro veškeré osobní údaje, s nimiž operují spravující orgány, upraven v § 29 zákona č. 110/2019 Sb. Rozhodnutí, případně sdělení či informace o vyřízení žádosti je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a lze je napadnout správní žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50). Nadto se soud obdobnými žalobami proti rozhodnutí správního orgánu již v minulosti zabýval ve svých rozsudcích ze dne 30. 3. 2022, č. j. 15 A 1/2020-43, ze dne 1. 6. 2022, č. j. 8 A 11/2020-82 ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 18/2020-86 či ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 134/2021-72.
38. Soud o věci uvážil následovně.
39. V první řadě soud ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s. Nadto žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítal v *první a druhé žalobní námitce*.
40. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS).

Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

41. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
42. V rámci zrušujícího rozsudku v řízení o druhém rozhodnutí žalovaného vytkl městský soud žalovanému zejména (1) *užití nepřiléhavé judikatury*; (2) *nevypořádání se se situací, kdy bylo v případě trestního stíhání žalobce překročeno k podmíněnému zastavení trestního stíhání, přičemž následně se žalobce ve zkušební době osvědčil*; (3) *neodůvodnění, proč by konkrétní jednání, kterého se dopustil žalobce, mělo být posouzeno jako natolik závažné, aby navzdory podmíněnému zastavení trestního stíhání, osvědčení se a chybějící trestní minulosti bylo nezbytné další uchovávaní osobních údajů, a to nejpozději do věku sta let žalobce*; (4) *odkazy na statistická data, výzkumy a kazuistiku, avšak bez bližší specifikace a uvedení konkrétních údajů z nich*; (5) *neodůvodnění, proč byl přestupek žalobce ze dne 15. 7. 2018 považován za tak významný pro posouzení budoucího jednání žalobce a (6) absenci poučení žalobce o možnosti učinit nějaké aktivní kroky k tomu, aby Policie posoudila zpracování jeho osobních údajů jako zbytné*. Městský soud ve zrušujícím rozsudku rovněž konstatoval, „že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, jak žalovaný posoudil naplnění podmínky neurčitého právního pojmu nezbytnosti ve vztahu k individuální situaci žalobce, neboť zde absentují konkrétní poznatky ze statistických, kriminologických a kazuistických podkladů, které mají dokládat správnost tvrzení žalovaného, a nebylo přiblíženo ke skutečnostem týkajícím se podmíněného zastavení trestního stíhání a následného osvědčení žalobce spojeného s vedením řádného života.“
43. V nyní napadeném rozhodnutí lze dohledat jistý argumentační posun žalovaného, kdy nynější napadené rozhodnutí obsahuje relativně podrobnější odůvodnění, než tomu bylo u dříve přezkoumávaného druhého rozhodnutí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí například již neodkazuje na překonanou judikaturu [ad (1) shora]; rovněž jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny zdroje publikací a studií, ze kterých žalovaný vycházel a dva příklady z kazuistiky Policie, ačkoliv tyto nejsou pro nyní posuzovaný případ zcela relevantní a ani žalovaný nevysvětlil, proč by měly být tyto dvě situace obdobné nyní posuzovanému případu [ad (4) shora]; žalovaný taktéž obecně uvedl, že i spáchání přestupku dne 15. 7. 2018 svědčí o žalobcově „*potencionální tendenci k respektování, resp. nerespektování právních norem České republiky*“ [ad (5) shora].
44. Z napadeného rozhodnutí lze tedy seznat určité reflektování části závazného právního názoru soudu uvedeného ve zrušujícím rozsudku. I nadále však v napadeném rozhodnutí absentuje dostatečné, konkrétní a ve vztahu k osobě žalobce individualizované vypořádání

se se situací, kdy bylo v případě trestního stíhání žalobce přikročeno k podmíněnému zastavení trestního stíhání, přičemž následně se žalobce ve zkušební době osvědčil [ad (2) shora]. Napadené rozhodnutí rovněž postrádá odůvodnění, proč by konkrétní jednání, kterého se dopustil žalobce, mělo být posouzeno jako natolik závažné, aby navzdory podmíněnému zastavení trestního stíhání, osvědčení a chybějící trestní minulosti žalobce bylo nezbytné další uchovávání osobních údajů, a to do roku 2069, kdy žalobce dosáhne věku sta let [ad (3) shora] a i nadále absentuje poučení žalobce o možnosti učinit nějaké aktivní kroky k tomu, aby Policie posoudila zpracování jeho osobních údajů jako zbytné [ad (6) shora].

45. Dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii „Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, [...]“. Dle odst. 5 téhož ustanovení, „Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.“ (důraz doplněn soudem.)
46. Zásadní pro rozhodnutí ve věci se soudu jeví rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30, v němž byl vysloven závěr, že „Nezbytnost dalšího zpracování osobních údajů v podobě odebraného biologického vzorku ve smyslu § 79 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, nelze posuzovat pouze na základě skutečnosti, že se subjekt údajů dopustil úmyslného trestného činu: naopak **v každém konkrétním případě je třeba individuálně vyhodnotit, do jaké míry u něj lze do budoucna počítat s potřebou využít odebraný biologický vzorek. Posuzovány přitom mají být nejen okolnosti týkající se konkrétního pachatele, ale též související se spáchaným trestným činem.**“ (důraz doplněn soudem.)
47. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „v případě rozhodnutí ve věci, která obviněného staví do pozice pachatele trestného činu, ačkoliv je v rámci trestního řízení např. upuštěno od potrestání nebo je podmíněně zastaveno, Policie nablíží na pachatele trestného činu z pohledu kriminalistického a kriminologického, nikoliv striktně trestního.“ Dále žalovaný vymezil rizika konkrétního jednání žalobce, avšak pouze obecně dle druhu kriminality a tendence osob páchajících trestnou činností pod vlivem alkoholu uniknout z místa spáchání trestného činu. Žalovaný nijak neodůvodnil, proč by se uvedené závěry měly vztahovat i na osobu žalobce, když z úředních záznamů č. j. KRPS-226911-1/TČ-2019-010806-STA a č. j. KRPS-226911-24/TČ-2019-010806-LEB je naopak zjevné, že žalobce **ihned respektoval pokyn k zastavení vozidla** a po zastavení hlídkou Policie dne 17. 8. 2019 se choval zdvořile, požití alkoholu před jízdou nepopíral a s hlídkou Policie spolupracoval. U následného výsledku na Policii dne 20. 8. 2019 (viz protokol č. j. KRPS-226911-17/TČ-2019-010806-LEB) žalobce **podrobně** vypovídal, nad svým jednáním vyjádřil lítost a uvedl, že je z této zkušenosti **řádně poučen**. Rovněž uvedl, že je **bezúhonný občan, který vede řádný život a nikdy se podobného jednání nedopustil**. Nic z obsahu spisového materiálu proto nenasvědčuje možnosti či obavě žalovaného, že by se u žalobce měla do budoucna objevit jakákoliv tendence (za předpokladu, že by skutečně jakýkoliv další trestný čin spáchal) místo trestného činu „pod tíhou situace“ opustit a odhalení a vyšetření trestného činu tím znesnadnit. Teoretické poznatky žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, že „u tohoto druhu trestné činnosti velmi často dochází k pokusům o nerespektování pokynu k zastavení vozidla při silničních kontrolách, újezdům před policejními hlídkami a také k častým dopravním nehodám, které jsou způsobené pod vlivem alkoholu, kdy pachatelé (pod tíhou situace) opouští místo trestného činu a

jejich odhalení a vyšetření trestného činu je pak značně znesnadněno“, tak na konkrétní případ žalobce zjevně nedopadají.

48. K argumentaci žalovaného přestupkem žalobce ze dne 15. 7. 2018, kdy žalobce měl nerespektovat dopravní značení V1a (podélná čára souvislá), soudu nezbyvá než uvést, že ani tento argument nemá jakoukoliv oporu ve správním spisu. Správní spis neobsahuje žádné podklady svědčící o tom, že by žalobce daný přestupek v dopravě spáchal. Pokud Policie vycházela z vlastních evidencí, měla příslušné listiny (jejich kopie) učinit součástí spisového materiálu, neboť správní spis zásadně musí obsahovat veškeré podklady, ze kterých správní orgán v rámci posouzení věci vycházel.
49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž rozvedl myšlenku rizika recidivy s ohledem na plynutí času. Konkrétně je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že *„pachatelé se mnohdy dopouštějí opakované trestné činnosti až s odstupem několika let a proto nelze u daného charakteru meritorního rozhodnutí v zásadě kopírovat okamžik osvědčení se s posouzením o nepotřebnosti dalšího zpracování. Doba, která uplynula od posledního spáchání trestného činu, je významným faktorem, při posuzování další potřeby a nezbytnosti zpracování osobních údajů a Policie k této skutečnosti při individuálním posuzování přihlíží. Uvedené v souhrnu přisvědčuje potřebnosti dalšího uchovávání Vašich osobních údajů, při individuálním zohlednění Vašeho konkrétního trestního řízení, jeho výsledku, Vaší osoby jakožto pachatele, doby, která uplynula od spáchání předmětného trestného činu apod.“* Ani tyto závěry žalovaného však nejsou individualizovány, nevztahují se konkrétně k osobě žalobce ani ke konkrétnímu jednání, kterého se dopustil. Opětovně jde toliko o vyjádření obecných závěrů, které je možno „uplatnit“ do neomezeného počtu sdělení o nevyhovění žádosti o výmaz osobních údajů, bez jakékoliv vazby ke konkrétním osobám a specifikům jednotlivých případů.
50. Pokud jde o žalovaným uvedenou uschovací lhůtu osobních údajů, bylo napadené rozhodnutí (oproti druhému rozhodnutí) doplněno o informaci, že u biologického vzorku, ze kterého byl stanoven profil DNA žalobce, včetně obalu standardní odběrové soupravy, je stanovena uschovací lhůta na 5 let od jeho doručení na znalecké pracoviště. Tato informace se však zcela míjí s žádostí žalobce, neboť ten požadoval výmaz osobních údajů, které byly z předmětného vzorku (standardní odběrové soupravy) zjištěny. Informace, za jak dlouho dojde k likvidaci například štetičky určené k bukálnímu stěru se tak zcela míjí s požadavkem na výmaz dat z ní zjištěných.
51. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak neodůvodnil, proč je maximální uschovací lhůta osobních údajů žalobce stanovena právě do roku 2069 a o jakou právní úpravu se žalovaný při stanovení uschovací lhůty opírá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž není zjevné, jestli může žalobce učinit nějaké aktivní kroky k tomu, aby Policie posoudila zpracování jeho osobních údajů jako zbytné.
52. Jak vyplynulo ze stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů, podrobnější postupy při zpracování osobních údajů jsou uvedeny v Pokynu Policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních úkonech, který však není veřejně přístupný. Čl. 75 a 79 Pokynu ve spojení s bodem 59 přílohy č. 7 Pokynu stanovují, že usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání je důvodem pro další ponechání záznamu v příslušné databázi a nastavení maximální uschovací doby do 100 let věku, a to i tehdy, pokud se dotčená osoba osvědčí. Dle interních předpisů Policie tak pro vybrané kategorie subjektů údajů dochází od určitého okamžiku k nastavení maximální uschovací doby do 100 let věku osoby a zároveň k pravidelnému přezkumu nezbytnosti dalšího zpracování těchto osobních údajů již v rozporu s § 82 odst. 1

zákona o Policii nedochází, případně k němu dochází při naplnění podmínek plně nerespektujících zákonem předepsanou tříletou lhůtu.

53. Jak uvedl Ústavní soud (byť obiter dictum) v nálezu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, „[j]e-li úprava nakládání s genetickými informacemi v kontextu kriminalistických potřeb svěřena pouze internímu pokynu Policie, je nedostupná veřejnosti (srov. rozsudek ESLP Rotaru proti Rumunsku) a nedovoluje jednotlivci, aby požadavkům vyplývajícím z této úpravy mohl přizpůsobit své chování (srov. rozsudek ESLP ze dne 25. 3. 1983 Silver a další proti Spojenému království, stížnosti č. 5947/72, 6205/73, 7052/75, 7061/75, 7107/75, 7113/75 a 7136/75), tzn. jednal tak, aby se nedopustil úmyslného trestného činu a byl tak při jeho vyšetřování případně vystaven zásahu spojenému s odběrem vzorku DNA. Tento stav také neodpovídá Doporučení R (92) 1 Výboru ministrů členským státům Rady Evropy, přičemž nároky na právní úpravu databází profilů DNA se musí řídit principem předběžné opatrnosti.“
54. Žalovanému samozřejmě nelze klást k tíži nedostatky právní úpravy, avšak nelze v žádném případě rezignovat na náležité odůvodnění rozhodnutí, které vždy musí vycházet z individuálních okolností daného případu a daného žadatele a náležitě se vypořádat i s přiměřeností lhůty stanovené pro uchovávání osobních údajů, a to i s uvedením materiálních individualizovaných kritérií, podle nichž by mohlo k výmazu dojít dříve.
55. Městský soud zohlednil rovněž závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022 – 49, kterým NSS předložil Soudnímu dvoru Evropské unie tři otázky, týkající se výkladu a aplikace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2016/680 ze dne 27. 4 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, a to právě v kontextu § 65 zákona o Policii.
56. Ačkoliv se otázky předkládané Soudnímu dvoru Evropské unie týkají především odběru a uchovávání genetických údajů, a zároveň citované usnesení není rozhodnutím ve věci, jež by bylo závazné, má městský soud za to, že je třeba věnovat pozornost několika tam vyjádřeným závěrům: „[26] Novější judikatura NSS v těchto případech zdůrazňuje, že pouhé naplnění formálních znaků § 65 odst. 1 zákona o Policii (že se jedná o úmyslný trestný čin a osoba je podezřelá či obviněná) je nedostatečné pro zákonnost získání či uchovávání osobních údajů v těchto situacích. **Orgány Policii musí tuto úvahu doplnit testem přiměřenosti odběru v každém konkrétním případě, přičemž mají zohlednit především dosavadní trestnou činnost dané osoby, či její absenci; typovou individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou byla daná osoba předvolána k provedení identifikačních úkonů; osobu a osobnost pachatele; v případě ex post žádosti o výmaz pak dobu, která od spáchání trestného činu uběhla, stejně jako další chování pachatele (nověji viz především rozsudky NSS ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 254/2019-49, body 17 a 18 a č. j. 5 As 241/2019-46, body 18 a 19).** [27] Aplikace těchto kritérií v novější rozhodovací praxi správních soudů vede k situacím, kdy je žalobcům vyhověno buď již jednoduše proto, že při vyhotovení standardizovaných formulářů o předvolání a provedení identifikačního úkonu posuzování přiměřenosti ze strany policejních orgánů naprosto absentuje (kupř. rozsudky NSS ze dne 17. května 2022, č. j. 9 As 124/2018-46; ze dne 19. dubna 2018, č. j. 3 As 335/2017-33; ze dne 13. prosince 2017, č. j. 1 As 13/2017-93), případně proto, že v rámci typicky hospodářských či jiných nenásilných trestných činů spáchaných do té doby netrestanými osobami bude obtížné dovodit přiměřenost odběru na základě výše uvedených kritérií (např. rozsudky NSS ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 254/2019-49; ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 241/2019-46; srov. nicméně

opačný závěr odůvodněný závažností trestného činu podvodu v dané věci v rozsudku ze dne 30. května 2022, č. j. 4 As 27/2018-55).“ (důraz doplněn soudem.)

57. Jak uvedl městský soud již ve zrušujícím rozsudku, „žalovaný může i stávající, byť strohou právní úpravu aplikovat individuálně, ústavně-konformním (popř. euro-konformním) způsobem, [...]“. Vzhledem k závěrům uvedeným shora a s ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud nevyčkával rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie v řízení vedeném pod sp. zn. C-57/23, neboť na nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže ani rozhodnutí o předběžné otázce ničeho změnit.
58. Soud uzavírá, že žalovaný nenapravil v napadeném rozhodnutí vady vytknuté druhému rozhodnutí zrušujícím rozsudkem, tedy ani v napadeném rozhodnutí nedostal své povinnosti dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč shledal „nezbytnost“ dalšího zpracování osobních údajů ve smyslu § 65 odst. 5 zákona o Policii právě ve vztahu k osobě žalobce, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V dalším řízení se proto žalovaný bude zabývat řádným odůvodněním nového rozhodnutí, s ohledem na konkrétní okolnosti případu a osobu žadatele a ve světle výše uvedeného se vypořádá též s tvrzeními a argumentací žalobce, jak jsou obsaženy v jeho žádosti. Pokud má žalovaný i nadále za to, že je u žalobce dána nezbytnost dalšího uchování jeho osobních údajů, je nutné s ohledem na konkrétní okolnosti případu individuálně vyhodnotit, do jaké míry lze právě u žalobce do budoucna počítat s potřebou využít dané osobní údaje. Žalovaný zohlední zejména dosavadní trestní bezúhonnost žalobce a učiní součástí spisového materiálu podklady týkající se případných přestupkových jednání žalobce, hodlá-li z nich při posouzení žádosti vycházet, dále řádně odůvodní individuální závažnost trestné činnosti, na základě které byl žalobci proveden identifikační úkon, a řádně vyhodnotí další okolnosti vztahující se k osobě žalobce a jeho přístupu v daném trestním řízení. Posuzovány přitom musí být individuální okolnosti týkající se konkrétního pachatele, nikoliv obecná východiska vztahující se k pachatelům typové trestné činnosti. V případě nevyhovění žádosti žalobce se žalovaný rovněž náležitě vypořádá i s přiměřeností lhůty stanovené pro uchovávání osobních údajů, a to i s uvedením materiálních individualizovaných kritérií, podle nichž by mohlo k výmazu dojít dříve.

VIII. Závěr a náklady řízení

59. S ohledem na shora uvedené soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalobce, který má proto nárok na náhradu nákladů řízení sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále též jen „advokátní tarif“), včetně třech režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce

doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu